

Inga bönder, ingen mat

Aret var 1917, första världskriget (eller The Great War som briterna kallar det) rasade i Europa. Ryssland förhandlade till sig separatfred med Tyskland, ryssarna hade inre oroligheter att ta hand om. Oroligheter som utmynnade i den ryska revolutionen. Det här känner de flesta till som hängt med på historielektionerna.

VAD MÅNGA SVENSKAR inte känner till är att självförsörjningen av livsmedel i Sverige vid denna tid var usel (lika usel som i dag). Krig och revolution härjade i vår närhet. Minspärningar och blockader hindrade import av livsmedel. Det uppstod en livsmedelskris med hård ransonering av mat som följd. Det var så illa under en period att det uppstod hungerkravaller i några av våra större städer. Och en revolution likt den i Ryssland var inte ett omöjligt scenario även här. Statsmakten rådde med nöd och näppe på situationen, och vi slapp en revolution. Många svenskar emigrerade också med risk för sitt liv, över havet till USA.

DESSA DRAMATISKA HÄNDELSEr är i stora drag vad som så småningom ledde fram till att en regering, ledd av Per Albin Hansson (S), under mellankrigstiden arbetade fram en plan som skulle säkerställa landets livsmedelsförsörjning i händelse av en liknande situation i framtiden. Det hitintills ganska ålderdomliga och ineffektiva lantbruket skulle rustas upp. Lantbruket skulle bli en del av rikets försvar.

Det skulle även inrättas beredskapslager av förnödenheter.

Om Per Albin Hansson var synsk framgår inte, men det dröjde inte så många år innan nästa katastrof stod för dörren – andra världskriget var ett faktum.

Skillnaden nu, mot det förra kriget, var att Sverige i det närmaste var självförsörjt avseende livsmedel. Det var naturligtvis nödvändigt med ransonering av inhemska produkter ändå. Exempelvis kött. 150 gram per person och vecka var det som gällde.

Ingen behövde i alla fall svälta i städerna i brist på livsmedel, även om det var knapert för många.

DENNA DOKTRIN AVSEENDE självförsörjning och beredskapslager av viktiga förnödenheter inklusive drivmedel, var i princip intakt fram till 1994. Då som en förberedelse inför vår anslutning till EU 1995, lades denna doktrin ned. Beredskapslagren avyttrades. Istället skulle inre marknadens privata aktörer lösa problem om det uppstod några ...

I dag är vi nära tio miljoner invånare i Sverige, under andra världskriget var vi cirka sex miljoner. Vi ligger åter på en självförsörjningsgrad av livsmedel, på ungefär samma nivå som 1917 om vi beaktar befolkningsökningen.

Den svenska bonden har degraderats till något som närmast liknar ett pittoreskt inslag på landsbygden. Dessutom plågade av ett hysteriskt regelverk kring tamdjurshållning, där centimetrar hit och dit kan ge

upphov till problem med myndigheter.

TANKEN ÄR ALLTSÅ att inre marknadens privata aktörer ska lösa försörjningen av livsnödvändigheter, i Sverige, om ofred återigen blir verklighet. Hur dessa förnödenheter ska nå oss nämns inte. Man har tydligen tänkt bort blockader, minspärningar och annat som hindrar import. Och vad är det som garanterar att exempelvis Frankrike skulle ha möjlighet att sända förnödenheter till Sverige? Även om några fartyg skulle ta sig igenom minspärningar och flockar av ubåtar, behöver troligen fransmännen sin egen matproduktion om det hettar till. Inget EU-land klarar, vad vi känner till, sin egen livsmedelsförsörjning. Hur kan vi då räkna med hjälp utifrån?

Vi anser detta är ett kortsiktigt och oansvarigt handlande från våra etablerade partier. Landsbygdspartiet oberoende vill dramatiskt öka landets självförsörjningsgrad och våra bönder är navet i detta arbete.

Inga bönder, ingen mat. Så enkelt är det.

MAGNUS MALMSTEN, ERIKA SÖRENGÅRD, TJERN INGA WALL, PIA-MARIA JOHANSSON, PIERRE LÄNDELL, MONICA BJÖRSELL, ARNE GUNNARSSON, HANS BOSTRÖM, CLAES LITTORIN, ÅKE KARLSSON, GUNILLA FLUUR, CECILIA KÄHÄRI, MICHAEL RICHTER, ELISABETH SUNDGREN-ÅBERG